

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่เป็นเครื่องมืออันจะนำไปสู่การเรียนรู้ในกลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ และการเรียนในระดับสูง เป็นวิชาที่ช่วยพัฒนาคนให้รู้จักคิด และคิดเป็น คือ คิดอย่างมีเหตุผล มีระเบียบขั้นตอนในการคิด สามารถแก้โจทย์ปัญหาได้ ช่วยสร้างเสริมคุณลักษณะ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอื่น ๆ เช่น การสังเกต ความละเอียดถี่ถ้วน ความแม่นยำ มีสมาธิและรู้จักแก้ปัญหา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เราต้องใช้ความรู้ และทักษะทางคณิตศาสตร์เกือบตลอดเวลา เช่น การประมาณค่า การซื้อขาย การดูเวลา การชั่ง การตวง การวัด และอื่นๆ อีกมากที่เกี่ยวกับจำนวน และ ตัวเลข อาจกล่าวได้ว่า คณิตศาสตร์ เป็นวิชาทักษะที่สำคัญ และสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันอย่างแยกกันไม่ได้ และนอกจากนี้คณิตศาสตร์ยังช่วยพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีความสมดุลทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญาและอารมณ์ สามารถคิดแก้ปัญหาเป็น สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. 2546 : 1)

เมื่อกล่าวถึงวิชาคณิตศาสตร์ ผู้เรียนหลาย ๆ คนอาจจะบอกว่าเป็นวิชาที่ยาก ไม่ชอบเรียน ไม่ชอบคิด ไม่ชอบทำแบบฝึกหัด ไม่ชอบเพราะครูสอนไม่เข้าใจ สอนไม่สนุก ดู จู้จู้ขี้บ่น เมื่อกับความจำใจเพราะต้องทำกิจกรรมต่าง ๆ เกือบทั้งหมดอยู่ในห้องเรียนหรือภายในบริเวณโรงเรียน และเน้นให้จดจำเนื้อหาสาระทางวิชาการที่มากมายในเวลาอันรวดเร็วเกินไป เน้นการถ่ายทอดเนื้อหา มากกว่าการเรียนรู้ตามสภาพจริง และไม่เน้นกระบวนการให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการทางด้านการคิดวิเคราะห์ การแสดงความคิดเห็น และการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง (สุนทร วิวัฒน์. 2540 : 3) และยังรวมไปถึงในส่วนของเนื้อหาคณิตศาสตร์ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ยากต่อการเข้าใจ ประกอบกับวิธีสอนของครูที่เร่งสอนเพื่อให้จบเนื้อหา ใช้วิธีสอนแบบเก่าโดยไม่ใช้สื่อหรือเลือกใช้สื่อไม่เหมาะสม (สายชล มีทรัพย์. 2542 : 38) ผู้เรียนไม่ได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจโดยผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง กิจกรรมการเรียนการสอนไม่ได้มุ่งเน้นให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ส่งผลให้การเรียนการสอนออกมาในรูปแบบท่องจำ สิ่งที่ตามมาคือ ผู้เรียนต้องเรียนอย่างเคร่งเครียด และเห็นเหนื่อย ทำให้เด็กเรียนรู้อย่างไม่มีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540 : 3)

ส่งผลให้มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนคณิตศาสตร์ เบื่อหน่าย ไม่สนใจและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลงในที่สุด

ความสุขเป็นสิ่งที่มนุษย์แสวงหา ด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามแต่ระดับของสติและปัญญาที่จะอำนวยให้ได้ เพื่อให้ได้พบกับเสรีภาพและการหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง ความสุขเป็นความรู้สึก หรืออารมณ์ประเภทหนึ่งซึ่งเราได้รับจากแรงปะทะทั้งภายในและภายนอก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 1201) ได้ให้ความหมายของคำว่า “สุข” ว่าหมายถึง ความสบาย ความสำราญ ความปราศจากโรค ความสุขสามารถแยกออกได้เป็น 2 ส่วนคือ ความสุขทางกาย เป็นความสุขที่สัมผัสได้จากประสาททั้ง 5 คือ รูป รส กลิ่น เสียง และผิวหนัง ส่วนความสุขทางใจ เป็นความสุขที่สัมผัสได้ทางจิต คือความสบายใจ ความสุขใจ ความอึดใจ ความพอใจอันเกิดจากจิตที่สงบและเย็น ความสุขมีหลายระดับ ตั้งแต่ความสบายเล็กน้อย หรือความพอใจ จนถึงความเพลิดเพลินหรือเต็มไปด้วยความสนุก แนวคิดทางศาสนาและปรัชญามักจะกำหนดนิยามของความสุขในความหมายของการดำรงชีวิตที่ดี หรือชีวิตที่มีความเจริญ โดยไม่จำกัดความหมายของความสุขว่าเป็นเพียงอารมณ์ประเภทหนึ่ง

พระธรรมปิฎก (พระธรรมปิฎก.ป.อ.ปยุตโต. 2547 : 13) ได้กล่าวว่า ความสุขกับการศึกษาที่ถูกต้องเป็นเรื่องที่ไม่สามารถแยกกันได้ ถ้าไม่สามารถทำให้คนมีความสุข การศึกษาก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ โดยความสุขที่เกิดจากการศึกษา คือ เกิดจากการมีปัญญาเข้าใจคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ และตอบสนองความใฝ่รู้ โดยการศึกษาจะต้องสร้างความใฝ่รู้ให้เกิดขึ้นด้วยการทำให้เห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ถ้าเขารู้ว่าชีวิตต้องการอะไรก็จะเกิดความสุข ใฝ่รู้ ความใฝ่รู้ก็จะทำให้เราเกิดความสุขที่ได้รู้ในสิ่งที่ต้องการรู้ ทำให้คุณค่าชีวิตดีและเป็นชีวิตที่ศิ่สาน ซึ่ง ปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสุขกับการเรียน และในด้านของการเรียนรู้ที่มีความสุขนั้น จะเห็นว่าการที่เด็กสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อย่างมีความสุขเป็นสิ่งที่เด็กปรารถนาที่สุด ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ ที่เด็กได้มีส่วนร่วมคิดวางแผนที่จะดำเนินการเอง โดยมีผู้ใหญ่เข้ามาเกี่ยวข้องน้อยที่สุด มักเป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานและมีความสุข เป็นกิจกรรมที่มีความอิสระในการคิดและดำเนินการ ไม่มีกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดตายตัว ความสุขที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ จะมีผลต่อการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ต่อไปในอนาคต เด็กจะเกิดความรู้สึกรักการเรียนรู้อยากเรียนรู้ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ซึ่งทำให้เด็กเรียนรู้ด้วยความสุขได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 31) ดังนั้น ครูควรส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีความสุข สนุกและชวนให้เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพราะเมื่อการเรียนรู้เป็นความสุข ก็จะเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ ส่วนแนวทางที่จะทำให้เด็กเกิดความสุขในการเรียนนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545 : 33) ได้ระบุถึงองค์ประกอบที่จะทำให้เด็กเกิดความสุขในการเรียนว่า เด็กแต่ละคนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจและ

สมอง ครมึความเมตตา จริงใจ และอ่อนโยนต่อเด็กทุกคนโดยทั่วถึง เด็กเกิดความรักและ
 ภาคภูมิใจในตนเอง รู้จักการปรับตัวได้ทุกที่ทุกเวลา โดยเด็กจะต้องรู้จักตนเอง เห็นคุณค่าของ
 ชีวิตและความเป็นมนุษย์ของตน ได้รับความหมายของการมีชีวิตอยู่ยอมรับทั้งจุดดี และจุดด้อยของ
 ตนเอง และรู้วิธีการปรับตนเองให้อยู่ในสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ได้โดยไม่เสียสุขภาพจิต นอกจากนี้
 เด็กแต่ละคนต้องได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจของตนเอง บทเรียนสนุก
 แปลกใหม่ จูงใจให้ติดตาม และเข้าใจ ให้อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองในสิ่งที่สนใจ
 และสิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ไม่จำกัดอยู่เฉพาะในบทเรียน การจัดกิจกรรม
 การเรียนรู้อย่างมีความสุขจึงต้องให้ผู้เรียนเกิดความสบายทั้งใจและกาย ทั้งนี้เชื่อว่าการเรียนรู้ใด ๆ
 ที่เกิดจากการที่ผู้เรียน เรียนรู้อย่างมีความสุข จะสามารถพัฒนาศักยภาพตนเองได้เต็มที่ ซึ่ง
 สอดคล้องผลการวิจัยของนักวิจัยหลายท่านที่พบว่า การจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้เด็กมีความสุขจะ
 เพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากขึ้น เมื่อเด็กได้เรียนรู้อย่างมีความสุขจะทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะ
 ดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ดำรงชีวิตอย่างคนที่มีประสิทธิภาพ ดำรงชีวิตอย่างคนที่คิดถึงประโยชน์
 ของสังคมและประเทศชาติมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นคนที่มีความสุขในการที่จะเรียนรู้สิ่ง
 ใหม่ ๆ เป็นคนที่มีความสุขที่จะทำงาน และที่สำคัญที่สุดคือเป็นคนที่มีความสุขที่จะทำประโยชน์
 ให้กับประเทศชาติ (ศันสนีย์ ฉัตรอุปต์ และคณะ. 2544 : 14-31) ทั้งนี้รูปแบบการเรียนรู้ที่มีความ
 สุข ยังทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น
 ในด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับผลของการเรียนรู้ที่มีความสุข (ศักดิ์สิทธิ์ สีหลวงเพชร. 2544 : 58) ทำ
 ให้คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนรู้
 อย่างมีความสุข (สายสมร โลหะกิจ. 2546 : 58) จึงสามารถสรุปได้ว่าการเรียนรู้ที่มีความสุข
 ของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (สายทิพย์ แก้วอินทร์. 2548 : 56)

จากผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของวิทยาลัยเทคนิคสกลนคร ในช่วงที่ผ่านมา
 ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จำนวนนักศึกษาที่สอบตกวิชาคณิตศาสตร์มีมากกว่าจำนวนนักเรียน
 ที่สอบตกในวิชาอื่น ๆ และจากรายงานการประเมินคุณภาพนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสกลนคร
 ประจำปีการศึกษา 2552 คะแนนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์อยู่ที่ 2.24 (งานวัดผลประเมินผล. 2552 :
 11) ซึ่งถือว่ายังอยู่ในระดับน้อย ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้มีหน้าที่สอน และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการ
 เรียนรู้เพื่อให้มีการพัฒนาทักษะและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ที่ดี และเนื่องจากผลการ
 จัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนมีความสุขมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งตามที่กล่าวมาข้างต้น เพราะการ
 ส่งเสริมให้ผู้เรียน เรียนรู้อย่างมีความสุข สามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้และส่งผลให้
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นอยากที่จะเรียนรู้ และแสวงหา
 ความรู้ตลอดชีพ ช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ดีขึ้น เติบโตอย่างมีคุณภาพและมีความสมบูรณ์

พร้อมเป็นคนดี คนเก่ง ที่มีความสุข คั้งนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและนำผลการศึกษาค้นคว้ามาเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร ให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสุขทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสุขทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสกลนครมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขทางการเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวนทั้งสิ้น 666 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร จำนวนทั้งสิ้น 248 คน โดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

2. ตัวแปร ที่ศึกษาได้แก่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์

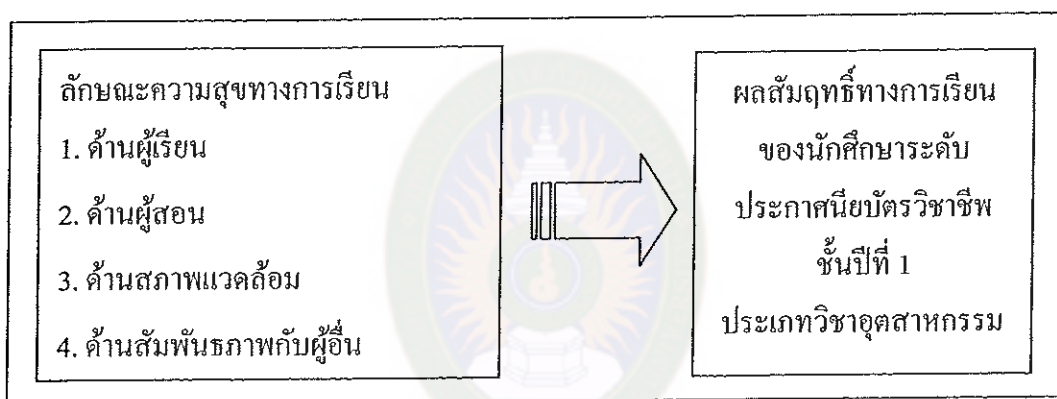
ความสุขทางการเรียนคณิตศาสตร์

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปลักษณะสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขทางการเรียน และมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปเป็นกรอบแนวคิดได้ดังนี้

แผนภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ที่วัดได้จากผลการเรียนเฉลี่ยวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญาความสามารถของสมองโดยอาศัยทักษะด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ ทักษะในการคิดคำนวณ ทักษะในการแก้โจทย์ปัญหา และทักษะด้านการปฏิบัติงานทางคณิตศาสตร์

2. **ความสุขทางการเรียน** หมายถึง การแสดงพฤติกรรมให้เห็นว่าผู้เรียนมีสุขภาพร่าเริงสดใส แข็งแรง มีความสนุกสนานกับกิจกรรมที่ทำขณะเรียน เข้าเรียนได้ตรงเวลา กล้าแสดงออกด้านความคิด ชอบวิชาที่เรียน ชอบคิดค้น และปรับปรุงผลงานของตนเองอยู่เสมอ สนใจและตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น มีความมุ่งมั่นจริงจังที่จะทำงานให้สำเร็จ สามารถทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องด้วยตนเอง และนำกิจกรรมที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งการวัดความสุขทางการเรียนรู้นี้

สามารถทำได้โดยใช้แบบวัดความสุข เพื่อสำรวจสภาพความรู้สึกของนักเรียนในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ตัวผู้เรียน ครูผู้สอน สภาพแวดล้อม และสัมพันธภาพกับผู้อื่น ซึ่งเป็นปัจจัยส่งผลกระทบต่อความสุขทางการเรียน

3. แบบวัดความสุข หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดระดับความสุขของผู้เรียน โดยมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ มีความสุขมากที่สุด มีความสุขมาก มีความสุขปานกลาง มีความสุขน้อย และมีความสุขน้อยที่สุด ซึ่งในแบบวัดความสุขนี้จะประกอบด้วยความสุขทางการเรียนคณิตศาสตร์ในด้านผู้เรียน ด้านผู้สอน ด้านสภาพแวดล้อม และด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ด้านผู้เรียน หมายถึง คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนมีสุขภาพร่าเริง สดใส แข็งแรง มีความสนุกสนานกับกิจกรรมที่ทำขณะเรียน เมื่อเรียนแล้วรู้สึกว่าเวลาหมดเร็ว และอยากเรียนวิชานี้หลาย ๆ ชั่วโมง กล้าแสดงออกด้านความคิด มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม ขอบคิดค้น และปรับปรุงผลงานของตนเองอยู่เสมอ สนใจและตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น มีความมุ่งมั่นจริงจังที่จะทำงานให้สำเร็จ สามารถทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องด้วยตนเอง และนำกิจกรรมที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ด้านผู้สอน หมายถึง คุณลักษณะ บุคลิกภาพและคุณลักษณะนิสัยของครูสอนที่จะส่งเสริมให้เกิดความสุขทางการเรียน ได้แก่ ผู้สอนมีบุคลิกภาพที่ดี เป็นกันเอง ใจดี ยิ้มแย้มแจ่มใสของผู้สอน ให้ความสำคัญกับนักศึกษาทุกคนโดยเท่าเทียมกัน เอาใจใส่ผู้เรียนอย่างทั่วถึง มีความยุติธรรมกับผู้เรียนทุกคน ขอมรับความแตกต่างระหว่างผู้เรียน ให้กำลังใจและชมเชยเมื่อนักศึกษาตั้งใจเรียนได้ดี สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด มีสื่อการสอนที่ดี และน่าสนใจ ดึงดูดความสนใจ สอนเนื้อหาที่เข้าใจยาก ให้เข้าใจง่ายขึ้น และสามารถให้คำแนะนำเมื่อนักศึกษาต้องการความช่วยเหลือ

ด้านสภาพแวดล้อม หมายถึง สภาพทั่วไปทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน อันประกอบด้วย ห้องเรียนเป็นห้องเรียนที่ดี สะอาด ขนาด ลักษณะและบรรยากาศ เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน มีสื่อและโสตทัศนูปกรณ์ที่ดี อำนวยความสะดวกต่อการเรียนรู้ ไม่มีเสียงรบกวนจากภายนอกในขณะที่เรียน ได้รับความสะดวกสบายในห้องปฏิบัติการ มีการให้บริการด้านคอมพิวเตอร์อย่างเพียงพอ มีการจัดสถานที่ให้นั่งพักผ่อน ด้วยบรรยากาศที่เย็นสบาย ร่มรื่นในเวลากลาง หรือพักกลางวัน มีความพร้อมในด้านกีฬา ช่วยให้นักเรียนได้ผ่อนคลาย รู้สึกพอใจเมื่อได้ออกไปศึกษาค้นคว้านอกสถานที่ มีห้องสมุดที่ดี มีหนังสือที่ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ มีจำนวนมากพอที่จะให้บริการ และสร้างความสนใจในการศึกษาหาความรู้ บรรยากาศในห้องเรียนมีความปลอดภัย โปร่ง แสงเข้าถึง

ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่ส่งเสริมให้เกิดความสุขทางการเรียนของผู้เรียน ได้แก่ ให้ความร่วมมือ และช่วยเหลือเพื่อนในระหว่างเรียน คอยให้กำลังใจ สนใจและเอาใจใส่เรื่องต่าง ๆ ของเพื่อนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับทั้งจุดดีและจุดด้อยของตนเองและเพื่อน มีความสามัคคีกับเพื่อนในห้องเรียน รู้สึกพอใจ ที่ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์ที่เรียนกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน สามารถปรับตัวเข้ากับคนอื่น ๆ ได้ในขณะที่เรียน/ทำงานกลุ่ม มีการแบ่งงานกันทำอย่างเท่าเทียม ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติงาน คิดว่าความสำเร็จของกลุ่มเกิดจากความร่วมมือกัน และให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการประเมินผลงานตนเอง

4. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสุขทางการเรียน หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความรู้สึกเป็นสุขในการเรียน แล้วส่งผลให้เกิดความสนใจและตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนมีความรู้สึกเป็นสุขในการเรียนมาก ก็จะแสดงพฤติกรรมการใฝ่รู้ทางการเรียนมากด้วย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยจะเป็นข้อสนเทศในการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ตามแนวทางการเรียนรู้อย่างมีความสุขเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น และยังเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY